

שטיינברג

(המשך מעמוד 11)

קבעה השופטת: כל מה שבית-המשפט יש לו להעיר הוא שהענין צורם ותו לו. אולם השופטת לא התאפקה להעיר, בלעג מריר וקוצני, על הטענה כאילו רצה הופשטטר רק לזדא שקאדים יגיד את האמת בבית-המשפט: „האם אמת זו אינה נחלתם של סמלים שמשרתים שש שנים במשטרה ושהעידו בבתי-המשפט פעמים רבות?“ למעשה לא נשאר כל ספק כי הופשטטר התערב אישית כדי להטיל את מוראו על קאדים, ולהכריח אותו למסור בבית-המשפט נגד שטיינברג את העדות שמטה-המשטרה היה מעוניין בה. כפי שציגה השופטת, לא היה זה העד היחיד שהוזמן בדרך זו אל הופשטטר.

★ ★ ★

פ. מ. מ. זינגר: לא אמת

ס גן המפקח המחוזי יוסף זינגר נקרא עלידי צמרת המשטרה כדי לעשות את העבודה השחורה: לנהל את החקירה נגד שטיינברג. חקירתו הראשונה את שטיינברג, שנחקימה באותו יום בו הביאו לזינגר את הצהרתו של הערבי מיפו בקשר להשגת הדירה לשימלי, כללה בראשיתה את השאלה: מי כתב את הצהרה? שטיינברג ענה, ללא היסוס: הסמל קאדים. אולם התשובה לא מצאה חן בעיני זינגר. היא אמנם איפשרה לו לסיים את החקירה במהרה ולהביא לשלוחו טענה אחת שאיפשרה (לדעתם) להעמיד את שטיינברג לדין. אולם היא שללה חן התביעה את טענת הודון. אם שטיינברג הודה בעצמו שקאדים כתב את הצהרה, משמע ששטיינברג לא הסתיר דבר. לכן קבע זינגר, בתמימות, בשעה שהעיד בבית-המשפט, ששטיינברג לא אמר לו כלל כי קאדים כתב את המימך. עובדה זו גודעה לו, לדבריו, כבר שבוע לפני כן. אולם השתלשלות הענינים, כפי שהתבהרה במשפט מעל לכל ספק, היתה לגמרי אחרת. המימך הגיע לזינגר רק שעות מעטות לפני שחקר את שטיינברג, כך שלא יכולה היתה להיות אמת בדבריו זינגר שהמימך היה בידיו שבוע לפני כן.

קבעה השופטת: „אני מאמינה שבעת גבית העדות הועלה השם אנים עלידי מר זינגר... דבריו של מר זינגר אינם נכונם ואינם יכולים להיות נכונים... לדאבוני אני יכולה להאמין שבנדותו של מר זינגר... נפלה טעות שבתוסלב, פליטת פה...“ היתה זאת האשמה ברורה של קציני-משטרה גבוה בעדות-שקר בכחונה תחילה. למעשה כבר הוגשה לפני כן קובלנה פלילית פרטית עלידי שטיינברג עצמו נגד זינגר בעזון שבועת-שקר. עתה, אחרי פסק-הדין, קשה לתאר שאחרי הרשעה ברורה וחוזתכת כזאת לא יגיש היועץ המשפטי עצמו תביעה פלילית נגד זינגר.

★ ★ ★

מפקח מינקובסקי: אמצעים מפולים ומגונים

מ פקח ראשון מינקובסקי לא הופיע ברשימת-העדים שהוגשה עלידי התביעה, יחד עם גליון-האישום. הוא הוזעק רק אחרי שהתמוטט כל בנין התביעה, וכאשר נתברר כי זינגר שיקר בשבועה. אז הובא מינקובסקי, עוזרו של זינגר בחקירה נגד שטיינברג, כדי להוכיח שזינגר באמת כבר ידע שקאדים כתב את הצהרת הערבי, לפני ששטיינברג עצמו סיפר על כך לזינגר.

בחקירת-שתי-עורב של עורכי-הדין תמיר, עורך מינקובסקי רחמים עד כדי כך, שעד אחר של התביעה קרא כעבור כמה שעות לעבר תמיר: „היזהר לו, אני אינני מינקובסקי!“ השופטת לא ריחמה על עד אומלל זה. היא קבעה: „(עדותו) מזכירה (את) דברי אחד מפסקי בית-המשפט העליון (כי) מתקבל הרושם שלהיותם של אנשי-משטרה, מסוגם של הניל, להשיג הרשעה נגד אנשים שהם מאמינים באשמתם, עשויה להורידם מדרך הישר וההגינות, שהם מצויים בתוקף תפקידם הציבורי ללכת בה, ולהעבייר על דעתם, עד כדי אחיזה באמצעים פסולים ומגונים... מפקח מינקובסקי... מתאים לתאור (זה), ומשדבקה בו להיטות של הממונים עליו למצוא חומר מרשיע, נסחף בה והפך אדוק אף מן הרבי עצמו, וקשה עוד לקבוע מה בדבריו אמת ומה אינו אמת, וישנה גם לא-אמת.“

★ ★ ★

זאב שטיינברג: „תום לב וכנות“

א חרי כל אלה, לא היה למעשה ספק ביחס לצדקתו של שטיינברג. השופטת לא חסכה בביטויים: „הנאשם נחקר ותשובתו היא מספקת... אני מאמינה לו... נשארה גירסתו הבלתי-מעוררת, הייתי אומרת — הבלתי-שנוייה במחלוקת, של הנאשם, שביקש לעזור לשימלי ולגמול עמו כשפנה אליו, על שרותיו שבעבר, שרותים בסחונני-שיוביים, ואני מאמינה שהיו כאלה, ולא שרותים אישיים.“

בצורה דומה התרשמה השופטת ממנשה ברדיין, סמל-הבולשת ששימש כעוזרו הקרוב של שטיינברג ושנאסר יחד עמו. „בעדותו של ברדיין אין לא סתירות, לא ניגודים לעני (הגנה) קודמים, ולא התחמקות, והיא כולה איתנה ובריאה...“ המשמעות האמיתית של דבריו אלה היא: בווימה האשמה מבישה וכוחת נגד שטיינברג, הברירה היתה בין שתי אפשרויות: או ששטיינברג שיקר, או ששיקרו ראשי המטה הארצי. השופטת לא השאירה כל מקום לספק: היא האמינה באפשרות השנייה.

★ ★ ★

דיבה מחופנת

ה אם היתה זאת יוזמה אישית של קציני זה או אחר? האם שיקר איש אחד? האם ביים אחד את מסכת-השקרים?

השופטת שללה אפשרות זו. היא קבעה בפירוט את אחריותה של צמרת המשטרה כגוף. „המשטרה, המשטרה, בהופעתה זו, עשתה רושם של המוסד הדין כקובל פרטי, שבית-המשפט לרוב רואה אותו בעין לא-יפה כלל, שהוא מתערב במהלך המשפט ודואג להרשעת נאשם מפני אינטרסים אנוכיים, ולא מאינטרסים ציבוריים.“

שום שופט לא יכול היה להביע במלים ברורות יותר את אמונתו כי הצמרת של משטרת ישראל ביימה, מתוך אינטרסים אנוכיים ואישיים, משפט כוזב נגד אדם אחד. השופטת לא יכלה להשמיץ את דעתה מדוע ביימה המשטרה את ההאשמה. ההסבר ההגיוני היחיד היה זה שפורסם בשעתו בהעונם הזה (1991). האסון היה, כי הנפגע לא יכול היה להתגונן. הוא פוטר ממשרתו. הוא לא יכול היה להגיש משפט על הוצאת-דיבה נגד יחוקאל סהר, המפקח הכללי של המשטרה, שהמטיע עליו אסון. כי לפי חוק הארץ, אי-אפשר לתבוע פקיד ממשלתי לדין על מעשים שביצע בתפקיד. יחוקאל סהר עצמו ידע זאת היטב. לכן לא התבייש להשמיץ באוזני עתונאים, שעות מעטות אחרי מתן פסק-הדין, שלא הספיק עדיין לקרוא, שורה חדשה של השמצות אישיות (מחוסנות). הוא אמר כי שטיינברג ביצע „מעשים יפים“, מבלי לפרש מה הם. חוץ מזה טען כי שטיינברג פחד להגיש צו על תנאי לבית-הדין הגבוה לצדק, כדי לבטל את פטוריו. טענה זו לא הושמעה בפעם הראשונה. גם ביגיי הוכיח אותה במכתביו. אולם סהר ידע (דבר שאולי ביגיי לא ידע) שוהי גיבת הדעת. בית-הדין הגבוה לצדק הודיע בשעתו בפירוט, בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים, כי החוק הקיים אינו נותן לו כל אפשרות לבטל את פטוריו של שוטר אשר סולק עלידי שר-המשטרה לפי סעיף 15 של דבר-המלך. במועצתו, אפילו אם לדעת בית-המשפט עצמו הפיטורים הם שרירותיים ובלתי-מוצדקים. כי הסעיף הנידון, שהותקן עלידי האגלים במיוחד כדי לתת להם אפשרות לפטר שוטרים קולוניאליים בלי מתן כל נימוק, מחוסן בפני התערבות משפטית.

★ ★ ★

המסקנה: טיהור!

י חו הצד החוקי. הוא נסתים, למעשה, עם מתן פסק-הדין של מינה שמיר, פסק-דין שהפך סימן-דרך חדש בתולדות המשפט בארץ והחזיר לרבים את האמונה כי המאבק על טוהר המדינה הוא בעל תכלית. כל עוד ישנם בארץ שופטים כמו מינה שמיר, לא יגבר הפיתוי בלב הנוער הישראלי לקחת את החוק בידיהם. אולם הצד הציבורי לא הסתים. במדינה דמוקרטית יכול להיות רק המשך אחד לפסק-דין מגומק כמו זה: סילוקו של המפקח הכללי בבוסת-פנים, וטיהור כללי של המטה הארצי מחבורת הקצינים שהורשעה שוב כמבית-משפטים וכמארגנת שבועת-שקר.

בשבוע הבא תתקיים ההגרלה

מיליון עממדי

נושא כרטיס תשנ"ו-1955

אגרות להשיג בכל הבנקים

הפעם הפרס הגדול 40.000 ל"י

ספרית פועלים בע"מ

תל-אביב רחוב אלנבי 73

ה ו פ י ע ו :

ל כ ל

לא אמות כי אחיה — אנטולוגיה בעריכת: דוד כנעני, אריה שמרי

מיבחר חשוב מיצירותיהם של גדולי הפרוזה הקלאסית והיהודיים-הסובייטיים, מראשית המהפכה ועד אחרי מלחמת העולם השנייה; אספקי לריה לבית ישראל בכרית-המועצות, בעיותיו ודמותו החברתית והרוחנית, יריעה רחבה של חי עם המבקש לחיות ולא למות.

נ ע ו ר י ם

מכונות משנות פני עולם — מאת א. תיבון

המהפכה הטכנית הגדולה החל מן המאה ה-18; מחולליה וממציאיה על כשלונותיהם המרובים והישגיהם המפוארים; התמורות החברתיות שבאו בעקבות מהפכה זו — ידע המחבר לתאר בלשון הכובשת את לבו של הקורא הצעיר, בהביאו חומר עובדתי מאלף, מקורי וחדש.

ח י נ ו ך

אפקים מס' 1/1957 בעריכת צבי זהר

„כמה לחינוך ותרבות“

מ ח ז ח

דון ז'ואן בגייהנום — מאת ג'. ברנארד שאו

עברית: א.שלונסקי

בקורת שנונה על החברה האנושית המשועבדת לשקרים המוסכמים של המוסר המזויף, הזמן ומושגיו באספקלריה האכזרית של האמת וההגיון נוסח ברנארד שאו.

מדן ועד סיני — מאת שמואל כץ

„ספר קריקטורות נאה מימי מבצע סיני“